

Så har der været den sædvanlige diskussion om, hvor stor arbejdsløsheden er, og hvor stor arbejdskraftreserven er, og der har jo været store tal på bordet. Hr. Thor Pedersen har gentaget sig selv ved at nævne den million danskere, der efter hans regnestykker er på overførsler, og hr. Frank Aaen var på et tidspunkt – det tror jeg nu var en fortalelse fra hr. Frank Aaens side – inde på, at der var 800.000, man kunne sætte i arbejde. Tallet 600.000 har også været nævnt. Også her mener jeg, det er fantastisk vigtigt, at man holder sig nede på jorden og er realistisk i sine forventninger om, hvad selv en nok så ambitiøs arbejdsmarkedsindsats, ændringer i vore systemer og ændringer i holdninger kan bidrage til med hensyn til at bringe folk i arbejde.

Vi er et af de lande, om ikke det land, der i forvejen har den højeste beskæftigelse, og den meget store del af de – ikke 1 million, men omkring 800.000 – der er passivt forsørget, har trukket sig tilbage eller er midlertidigt uden for arbejdsstyrken og under folkepensionsalderen i Danmark. De er i en situation, hvor man ikke kan bringe dem i arbejde. De er på barsel, de er ramt af sygdom, de er på førtidspension med svære handicap, eller de er i en situation, hvor de kun meget kortvarigt er uden arbejde på grund af korttidsledighed og sæsonsvingninger osv. Derfor er der selvfølgelig grænser for, hvor langt vi kan komme ned. Det ved alle, og derfor er det vildledende at tale om de meget store tal i den offentlige debat.

Det, der er og bør være retningsgivende, er at koncentrere sig om det, vi kan gøre noget ved – tilbagetrækningsmønstret, at mobilisere alle de mennesker, der kan noget, men ikke det hele, og som gerne vil yde noget, men ikke har fået lov hidtil. Vi skal arbejde på at få de unge mennesker til at gøre uddannelserne lidt hurtigere færdige, når vi nu har brug for dem, og vi skal også arbejde på at bekæmpe den sløsen med ressourcerne, der ligger i, at virksomhederne i kraft af vores dagpengesystem beslaglægger ganske mange mennesker, men ikke beskæftiger dem hele året igennem.

Alle de udfordringer er vigtige, og jeg hører trods alt i debatten en fælles vilje til at tage fat på dem på en positiv måde. Men lad os komme væk fra den falske melodi om, hvad det egentlig er for en opgave, vi skal løse.

Så vil jeg godt sige som en kommentar til både hr. Jes Lunde og hr. Frank Aaens betragtninger om, at vi ikke er ambitiøse nok med hensyn til fuld beskæftigelses-målsætningen, at

vi er utrolig ambitiøse, og at vi ikke har nogen fast undergrænse for, hvor langt vi gerne vil ned. Det, jeg vil påpege, er, at hvis man prøver – som det blev gjort i debatten – at drage sammenligninger mellem arbejdsløshedsprocenten i 1960'erne og nu, er der lagt lag på lag på lag af særlige muligheder for at gå på dagpenge i kortere perioder, supplerende dagpenge, dimittendsats, § 62 a osv. osv. Alt dette gør, at det tal, der vil være sammenligneligt med 1960'ernes arbejdsløshedstal, under alle omstændigheder vil være højere, selv om antallet af mennesker, der står og mangler arbejde, er det samme. Men alt det kan vi dyrke i den videre debat og i udvalgene osv. for at få en belysning af den forskel, der er mellem regelsættet fra dengang og nu, og som i sig selv betyder, at flere vil opholde sig kortvarigt i overførselssystemerne.

Vi har haft en velfærdsdebat – både forud for denne debat her i Folketinget og også lidt i dag – som i forbløffende ringe grad har opholdt sig ved, at der faktisk er sket det de sidste 5-6 år, at vi massivt har nedbragt antallet af mennesker på overførsler og dermed udgifterne til overførsler. Til gengæld har vi opprioriteret løsningen af de centrale offentlige serviceopgaver på uddannelses-, sundheds-, børnepasnings- og ældreomsorgsområderne.

Igen mener jeg, det er utrolig vigtigt, at man her forholder sig konkret og nøgternt til, hvad det er, der er sket med den offentlige service. Den er ikke tilfredsstillende på alle punkter, og vi har en fælles opgave i at presse på for system- og organisationsændringer i det offentlige og for at få et bedre samspil mellem privat og offentligt for at få mere ud af pengene. Alt det kan vi her i salen i fællesskab udrette ganske meget for.

Men det er næsten for meget at høre på den anonyme diskussion om de løbske offentlige udgifter, uden at nogen forholder sig til, at dér, hvor væksten i de offentlige udgifter har været allerstørst i de sidste fem år, er på sindslidende- og handicapområdet, personaleforbruget dér; det er den højeste vækstprocent, den næsthøjeste er på børnepasning, og så kommer undervisningen, sygehusene, ældreomsorgen. Man forholder sig ikke til, at et stort flertal her i Folketinget og i det her samfund i det hele taget nærmest har insisteret på, at staten i begrænset omfang, men især kommuner og amter, faktisk har gjort noget ved det. Der er en utrolig mangel på sammenhæng mellem det, man siger der skal være i orden i det her samfund, og så